

ιδέας του, ἀφ' οὗ πρότερον διὰ τῆς ἐρεύνης κατενόησε τοὺς νόμους αὐτῆς καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύῃ πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἡ ἐλευθερία βεβαίως, ἡτις ἐννοεῖται ως ἀπόλυτος αὐθαιρεσία, εἶνε ἀπλὴ φαντασιοκοπία συντριβούμενη ἀπέναντι τῶν γεγονότων τοῦ ἔξωτερικοῦ κόσμου. Ἐν γένει, σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ τάσις, νὰ θεωρῆται ὁ ἀνθρωπός μᾶλλον κοινωνικῶς ἢ ἀτομικῶς. Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ως σύνολον, ως γένος θεωρούμενην, ἀνήκει ἡ ὑψηλὴ αὐτῇ ἐλευθερία, ἡτις βεβαίως ὄφελει πρότερον ν' ἀποκτηθῇ ως ἀνθλόποιον. Ἐν τῷ καθημερινῷ καὶ ἀπαύστῳ ἀγῶνι. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τείνει ἡ ὅλη πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τῆς ἀνθρωπότητος, ἡτις διημέρει περισσότερον καθιστᾷ ὑποδούλους ἑαυτῇ τὰς φυσικὰς δυνάμεις καὶ ἀφ' ἔτερου διημέρει περισσότερον ἐλευθεροῦ ἑαυτὴν ἀπὸ τῶν δυνάμεων τούτων. Ἀλλ' οἱ ἀπαισιοδόξοις τείνουσι φιλόσοφοι ἀρνοῦνται ὅτι ἡ ἀνθρωπότητης προοδεύει καὶ ἀναπτύσσεται ἡθικῶς, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ τρίτη ρίζα τῆς ἀπαισιοδοξίας: Ἐν τῇ ἀρνήσει τῆς ἡθικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν τῇ ἀρνήσει σκοπίμου καὶ λογικοῦ σχεδίου τῆς δημιουργίας.

α) Μήπως, λέγουσι, δὲν βλέπομεν πάντα σχεδὸν λαὸν ἐν τῇ ιστορίᾳ μετά τινα περίοδον ἐσωτερικῶν καὶ ἔξωτερικῶν ἀγώνων, καὶ ὅτις διετηρεῖτο ὑγιῆς' καὶ ἀκμαίος, εἴτα ἀπὸ τοῦ ὑψους τῆς δυνάμεως του καταπίπτοντα εἰς ἡθικὴν παρακμήν, εἰς ἀκολασίαν καὶ ἀνηθικότητα, εἰς ἀμετρονός φιλοδονίαν καὶ τέλος ἀφανιζόμενον; ως λ. χ. τοὺς Πέρσας τοὺς Ῥωμαίους κτλ.

β) Μήπως οἱ ἀνθρωποὶ τῆς σήμερον εἰναι καλήτεροι καὶ εὐγενέστεροι ἢ οἱ πρὸ χιλίων ἑτῶν; Ἀφ' ἔτερου δὲ αἱ μεγάλαι πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης, αἱ σπουδαιόταται ἀνακαλύψεις τῶν φυσιοδιφῶν, τῶν ἀστρονόμων καὶ αἱ σοφαὶ θεωρίαι τῶν φιλοσόφων μήπως ἐξήσκησαν καρμάνιαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀπαιδεύτου ἐκείνου τεχνουργοῦ,

ὅστις ἵσταται παρὰ τῇ θύρᾳ τοῦ ἐγαστηρίου του καὶ περιμένει τοὺς πελάτας του, ὅπως ἄλλοτε ὁ Πέρσης ἢ ὁ Ῥωμαῖος ἔμπορος ἵστατο ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐγκωμιάζων τὰ ἔμπορεύματά του;

γ) Πᾶσα πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιφέρουσα ὥφελειαν ἐξ ἐνδοῦ μέρους, μήπως δὲν συνεπάγεται ἐξ ἄλλου ἵσην ἀν δχι καὶ μεγαλητέραν βλάβην; Μήπως αἱ ἀτρομηχαναὶ δὲν ἐγέννησαν τὴν δυστυχίαν τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ δὲν ἡνέωξαν μέγα καὶ ἀγεφύρωτον χάσμα μεταξὺ τῶν μεγάλων κεφαλαιούχων καὶ τῶν ἀπόρων ἐργατῶν; Μήπως ἡ παρὰ τῷ λαῷ γενίκευσις τῶν φώτων καὶ τῶν γραμμάτων δὲν ἐπαυξάνει τὸ μῆσος καὶ τὸν φύδον τῶν κατωτέρων πρὸς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, μήπως ὁ καταμερισμὸς τῶν ἔργων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, ἐκτὸς τῆς γενικῆς ὀφελείας ἢν παρέχει, δὲν ἐπιφέρει καὶ τὴν βλάβην ὅτι καθιστᾶ τὸν ἀνθρωπὸν μηχανήν, καὶ μήπως ἡ μερίκευσις τῶν ἐπιστημάνων εἰς διαφόρους κλάδους, ἡ λεγομένη εἰδικότης ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, πλὴν τῆς γενικῆς ὀφελείας καὶ προόδου ἢν πορίζει τῇ ἐπιστήμῃ ἐν συνόλῳ, δὲν συνεπάγεται καὶ τὸ βλαβερὸν ἀποτέλεσμα τοῦ πνευματικοῦ περιορισμοῦ τῶν ἀτόμων, τῆς σχολαστικότητος τῶν καθ' ἐκάστους ἐπιστημόνων, τῆς ἐλλείψεως ὄντως φιλοσοφικῶν νόῶν δυναμένων σύν τῇ ἐξόχῳ ίκανότητι ἐν ἐνὶ κλάδῳ τῆς ἐπιστήμης νὰ ἔχωσι καὶ γενικὴν γνῶσιν τοῦ ὅλου πολιτισμοῦ καὶ νὰ ἐπισκοπῶσι τὸ σύνολον τῶν προόδων τῆς ἀνθρωπότητος.

δ) Μήπως καὶ σήμερον ἔτι ὁ ἀνυψούμενος διὰ τοῦ πνεύματός του ὑπεράνω τῆς ὅλης ταύτης κινήσεως πρὸς τὰ ἀληθῆ ίδεωδη τῆς ἀνθρωπότητος καὶ προσπαθῶν διὰ τῆς ισχυρᾶς του θελήσεως νὰ πραγματώσῃ τὰ ίδεωδη ταῦτα ἐν αὐτῇ τῇ ἀνθρωπότητι, δὲν καταδιώκεται ὡς ἄλλοτε ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Χριστός καὶ δὲν ἀποθνήσκει, ἀν δχι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς πείνης;

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΑΓΟΡΑ ΕΝΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ.

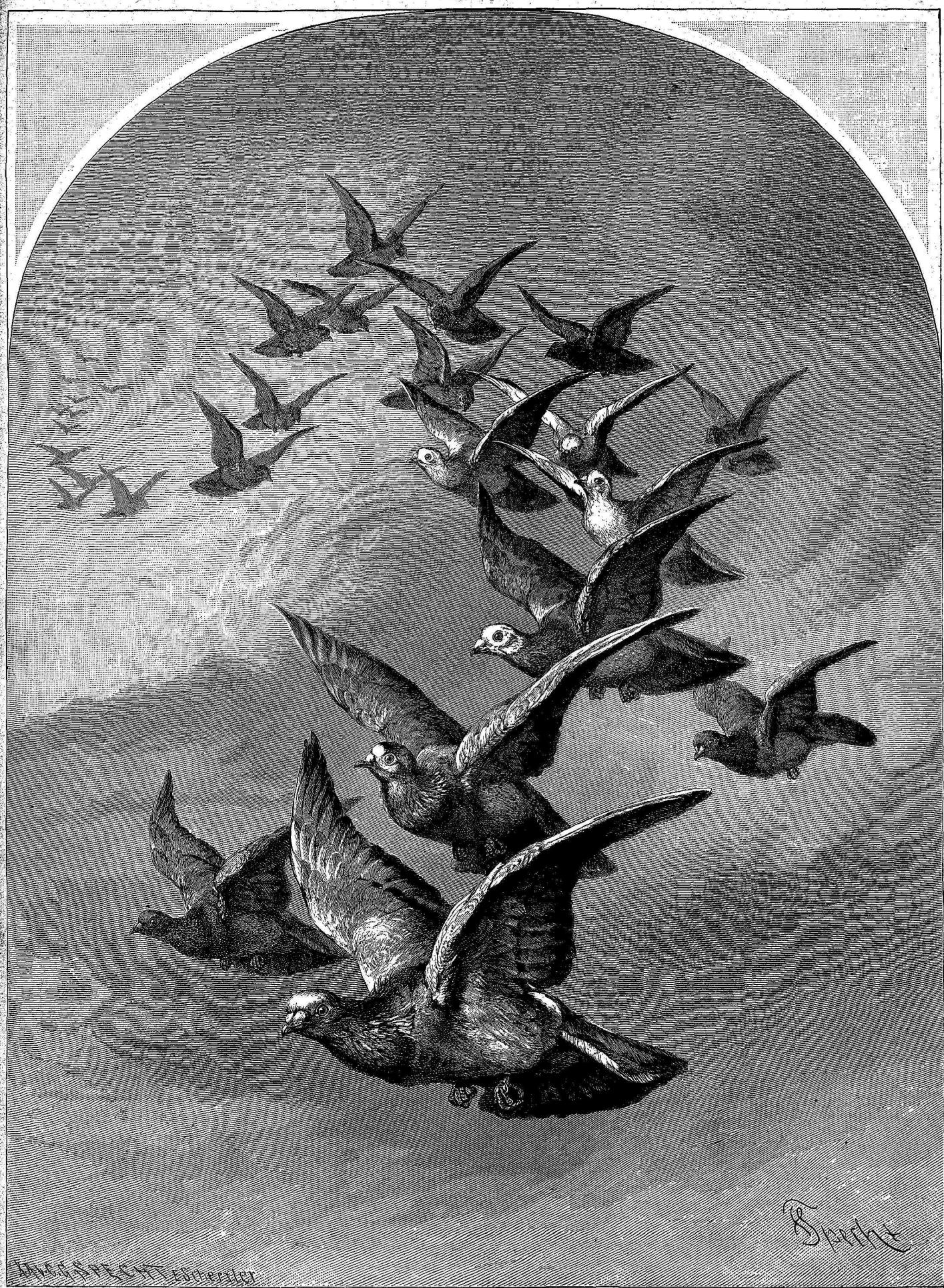
(Ἀμερικανικόν.)

 Ν Κολόρβῳ συνηντήσαμεν καὶ ἐγνωρίσαμεν αὐτὸν κατὰ πρώτην φοράν. Ἡτο ὁ γνησιώτατος τύπος τῶν μάταιοσχόλων ἐκείνων νέων, οἵτινες δολον αὐτῶν τὸν καιρὸν κατατρίβουσι περιφερόμενοι εἰς τὰς ὁδούς, ἀπὸ καφενείου εἰς καφενεῖον, ἀπὸ ξενοδοχείου εἰς ξενοδοχεῖον, καὶ τοὺς δόποίους οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι «flâneurs». Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος τριοδίτης ἐφοάνετο νὰ εἰνε πλουσιώτατος.

Τὰς περισσοτέρας φορὰς ἐβλέπομεν αὐτὸν εἰς τὸν μέγαν ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου καθήμενον καὶ περιστοιχούμενον ὑπὸ τῶν πρώτων τῆς πόλεως ἀδαμαντοπωλῶν, ἀγοράζοντα ἢ ἀνταλλάσσοντα πολυτίμους λίθους. Πολλάκις εἰδομεν αὐτὸν ἀγοράζοντα λυχνίτας, σαπφείρους, πολυτιμοτάτους μαργαρίτας, λαμπροτάτους κεραυνίτας, καὶ ἄλλους λίθους μεγίστης ἀξίας, οἵους δύναται τὰ ἔχῃ ὁ ἔχων ἔκτακτον ἀφθονίαν χρημάτων. Ἡτο δρᾶς ἀληθῆς gentleman κατὰ τοὺς τρόπους καὶ οὐδέποτε ἔκαμνεν ἐπίδειξιν τοῦ πλούτου του ἐξεπάτηδες καὶ ἀνευ ἀνάγκης. Οι πολύτιμοι λίθοι εἰχον δι' αὐτὸν

ιδιάζον τι θέλγητρον, καὶ τὸν ἐμάγευον — δπως μαγεύουσι καὶ πλείστους ἄλλους. Πολλάκις ἔλεγεν ὅτι ζητεῖ νὰ εὕρῃ ἐνα ἀδάμαντα ἀληθῶς πολύτιμον, ἄριστον, πρώτης τάξεως· ἤθελε νὰ εὕρῃ λίθον, μὴ διαμείναντα ποτὲ εἰς τὰς χεῖρας ἐνεχειροδανειστοῦ, ἄγνωστον, ἀκηλίδιωτον καὶ ἀνευ γενεαλογίας τῶν προκατόχων του, λίθον, τοῦ δόποίου τὸ πῦρ καὶ ἡ λάρμης νὰ μὴ ἐδαυμάσῃ εἰσέτι ὑπὸ ἄλλων, νὰ μὴ ἐλατρεύῃ, νὰ μὴ κατεβιβάσῃ ἢ νὰ μὴ ἐζητήθῃ ὑπὸ τοῦ μεγάλου κόσμου. Ἐκ τῆς δομίλιας του τούλαχιστον ἐφάνετο ὅτι ἐξήτει πάντα ταῦτα καὶ ἡμεῖς δὲν ἀμφεβάλλομεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὸ ζητούμενον, πρὶν ἢ ἐγκαταλίπῃ τὴν πόλιν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἔκεινας εὑρίσκοντο ἔκει εἰς τὸν δρμον ἡγκυροβολημένα πέντε μεγάλα θωρηκτά. Ὑπὲρ τοὺς ἐβδομήκοντα ἐπιβάτας πρώτης θέσεως ἦσαν ἔκει περιμένοντες νὰ ἐπιβῶσιν εἰς ἄλλο πλοιον καὶ ἡναγκασμένοι ως ἐκ τούτου νὰ διαφείνωσιν ἐν Κολόρβῳ δύο ημέρας. Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ υπῆρχε κατὰ τὰς δύο ταῦτας ἡμέρας ἔκτακτος κίνησις καὶ ζωηρότης ἔνεκα τῆς

ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΟΡΟΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΣΑΙ.

Εικών ύπο G. Specht.

συρροής τῶν ξένων ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ κόσμου. — 'Ο φίλος ἡμῶν, ὁ μανιώδης ἑραστὴς τῶν ἀδαμάντων καὶ λουτίων λίθων, ἔγενυμάτιζε μᾶζη μας εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ἀπῆνθυνε διηνεκῶς διαφόρους ἑρωτήσεις, ἐπληροφορεῖτο περὶ τῶν ἥθων καὶ ἔδιμων τῆς χώρας καὶ ἐφαίνετο ἐνδιαφερόμενος περὶ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας.

Μετὰ τὸ γενῦμα προέτεινε νὰ παίξωμεν εἰς τὸ σφαιριστήριον. Κύριός τις, τὸν ὅποιον ἀνεγνωρίσαμεν ὡς ταξιδεύοντα συνήθως εἰς Αὐστραλίαν, διέμενεν ἐν τῇ αἰδούῃ τῶν σφαιριστηρίων, εἰς τὴν ὅποιαν εἰσῆλθομεν διὰ νὰ παίξωμεν. 'Επειδὴ εἴμεδα μόνον τρεῖς, ἡρωτήσαμεν τὸν κύριον ἐκεῖνον, ἀν ἐπεθύμει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον. Αὐτὸς συγκατετέθη προθύμως. Εἰς τὴν πρώτην ὥθησιν, ἦν ἔδωκε διὰ τῆς ράβδου εἰς τὴν σφαίραν, δύο πράγματα προσείλκυσαν τὴν προσοχήν μου: πρῶτον, μετεχειρίζετο μετ' ἄκρας ἐπιδεξιότητος τὴν ράβδον τῆς σφαιρίστρας, καὶ δεύτερον, ἐφόρει εἰς τὴν ἀριστεράν του χείρα ἔνα ἀδαμαντοκόλλητον δακτύλιον, σπανίας ὥραιότητος: τοιοῦτον δακτύλιον οὐδέποτε εἶχον ίδῃ πρότερον. 'Ο ἀδάμας εἶχε σχεδὸν τὸ μέγεθος μικροῦ καρυδίου. Τὸ φῶς ἀντανεκλάτο εἰς αὐτὸν μετὰ τοσαύτης λαμπρότητος, ὥστε μᾶς ἐνδάμβωνε σχεδόν. 'Ο φίλος μας, ὡς ἑραστὴς καὶ θαυμαστὴς τῶν πολυτίμων λίθων, εἶχε φυσικῶς τῷ λόγῳ δλῆν του τὴν προσοχὴν συγκεντρωμένην εἰς τὸν ἀδάμαντα. Τὰ βλέμματά του ἤσαν ἀτενῶς προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ. 'Ο ξένος κύριος, ὅστις ἐφόρει τὸν δακτύλιον, ἦτο λίαν εὐγενῆς καὶ φιλοφρονητικὸς ἡ δὲ ὄμιλία του καὶ οἱ τρόποι του ἤσαν τοσοῦτον εὐάρεστοι, ὥστε μετ' ὀλίγας στιγμάς ἐγείναμεν γνωστοὶ καὶ οἰκεῖοι πρὸς αὐτόν.

«Τί λαμπρότατον δακτύλιον φορεῖτε εἰς τὸν δακτύλιον σας! — 'Επιτρέψατε μου, παρακαλῶ, νὰ τὸν παρατηρήσω», εἶπεν εὐγενῶς ὁ φίλος μας.

«Ἐύχαριστως — 'Αλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ὄμολογήσω, ὅτι δὲν εἶνε γνήσιος ἀδάμας» ἀπήντησεν ὁ ξένος, ἐκβάλλων ἀπὸ τὸν δακτύλιον τὸν δακτύλιον καὶ δεικνύων αὐτὸν εἰς τὸν νεαρόν μας φίλον.

— «Ἄστειεύεσθε, Κύριε μου» εἶπεν οὗτος. «Ἐχω ἀρκετὴν ειδημοσύνην ὡς πρὸς τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε μοῦ ἔτυχε νὰ ἴδω τόσον ὥραιον ἀδάμαντα.»

— «Ἀπατᾶσθε, Κύριε, καὶ σεῖς ὅπως ἡπατήθησαν δλοὶ οἱ χρυσοχόοι καὶ ἀδαμαντοπώλαι, δσοὶ παρετήρησαν αὐτὸν τὸν λίθον εἰς τὸ τεχνητὸν φῶς. Εἶδε νὰ ἦτο γνήσιος ἀδάμας, διότι τότε θὰ εἶχε ἀξίαν ἔξακοσίων λιρῶν στερλινῶν.»

— «Ἄν δὲν ἦτο ἀδιακρισία ἐκ μέρους μού, θὰ σᾶς ἡρώτων πῶς ἀπεκτήσατε τὸν λαμπρότατον αὐτὸν ἀδάμαντα.»

— «Τὸν ἐκλιρονόμησα παρὰ τῆς θείας μου» εἶπεν ὁ ξένος κύριος. «Ἡ θεία μου ἤξενυρε, ὅτι δὲν εἶνε γνήσιος ἀδάμας, καὶ τὸν ἐφόρει πάντοτε. 'Εκ σεβασμοῦ δὲ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν θείαν μου, τὸν φορῶ κ' ἐγὼ πάντοτε.»

— «Σᾶς παρακαλῶ, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν παρατηρήσω μίαν πρωῖαν, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας;» ἡρώτησεν δ φίλος μας μετ' ηὐχημένου ἐνδιαφέροντος, ἀποδίδων τὸν δακτύλιον εἰς τὸν ιδιοκτήτην του.

— «Ἐύχαριστως» ἀπήντησεν ὁ ξένος, «αὔριον τὸ

πρωῖ πρὸ τοῦ προγεύματος παίζομεν, ἀν ἀγαπᾶτε, ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὸ σφαιριστήριον μᾶζη μὲ τοὺς κυρίους — δηλαδή, ἀν εἰσῆνε σύμφωνοι, κύριοι μου! Μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ παρευρεθῶ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, διὰ νὰ ὑποδεχθῶ δύο φίλους μου.»

Ἀπεχαιρετίσαμεν ἀλλήλους εὐχηθέντες «καλὴν νύκτα» καὶ ἀπήλυμον ἔκαστος εἰς τὰ ἴδια — καὶ ἔκαστος ἐξ ἥμων ἐσκέπτετο περὶ τοῦ λαμπροτάτου ἐκείνου δακτυλίου.

Τὴν ἐπομένην πρωῖαν μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπορεύθημεν εἰς τὸ ζενοδοχεῖον, ὃπου εἴχομεν συμφωνήση νὰ συναντηθῶμεν μετὰ τοῦ «νέου Γολκόνδα», ὡς ὀνομάζομεν τὸν φίλον μας, τὸν μανιώδη λάτριν τῶν ἀδαμάντων.

Ο ξένος ἐκεῖνος, ὁ ιδιοκτήτης τοῦ δακτυλίου, ἡρώτησε τὸν σύντροφόν μας, τὸν νεαρὸν Γολκόνδαν, ἀν εὐηρεστεῖτο νὰ παίξῃ μαζῆ του εἰς τὸ σφαιριστήριον. Οι δύο οὗτοι εἶχον συναντηθῆ πρὸ τοῦ προγεύματος, δὲ Γολκόνδας ἤρχισε πάλιν νὰ ὄμιλῇ περὶ τοῦ δακτυλίου. «Ηδη προσέφερεν εἰς τὸν ξένον 4000 ρουπίνια διὰ νὰ τὸν ἀγοράσῃ. Κατὰ τὸ παιγνίδιον ἐπανέλαβε τὴν προσφοράν του, ἀλλ' ὁ ξένος ἔλεγεν ὅτι δὲν θέλει νὰ τὸν πωλήσῃ, πολὺ δὲ δλιγάτερον ὡς γνήσιον ἀδάμαντα, διότι ἐγνώριζε καλῶς ὅτι δὲν ἔγινειος.

«Τότε λοιπὸν θέλετε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὸν δακτύλιον μέχρις ὅτου δυνηθῶ νὰ τὸν δείξω εἰς ἔνα γνωστόν μου ἀδαμαντοπώλην;» Αν ἐκεῖνος εὑρῇ ὅτι ὁ ἀδάμας εἶνε γνήσιος, θὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὴν προσφοράν μου καὶ εἰμπορῶ νὰ σᾶς πληρώσω ἀμέσως τὴν ἀξίαν του.

«Ίδετε, κύριοι μου» εἶπεν ὁ ιδιοκτήτης τοῦ δακτυλίου, «έγω βεβαίως ἐπιτυμῶ νὰ πωλήσω τὸν λίθον ὡς γνήσιον ἀδάμαντα, ὅταν ὁ ἀγοραστὴς βιάζεται τόσον πολύ· βλέπετε δμῶς ὅτι δὲν εἶνε τίμιον πρᾶγμα, νὰ τὸν ἀπατήσω. Γνωρίζω ὅτι ὁ λίθος δὲν εἶνε γνήσιος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἰμπορῶ οὔτε θέλω νὰ τὸν πωλήσω ως γνήσιον. Άλλ' ἐὰν σεῖς, κύριε μου,» εἶπε στραφεῖς πρὸς τὸν Γολκόνδαν «θέλετε νὰ μοῦ δώσετε ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ὅτι ἐν γνώσει ἱγοράσατε τὸν λίθον ως μὴ γνήσιον, τότε εἴμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὸν πωλήσω — ἀλλὰ σᾶς καθιστῶ καὶ πάλιν εἰς τοῦτο προσεκτικόν, ὅτι ὁ λίθος δὲν εἶνε γνήσιος ἀδάμας.»

Ο νέος Γολκόνδας ἔλαβε τὸν δακτύλιον καὶ μετέβη ἀμέσως πρὸς τὸ γνωστόν του ἀδαμαντοπώλην, ὅστις καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ ἀδάμας ἦτο γνησιώτατος. Ακολούθως μετέβη πρὸς ἄλλον τινὰ ἀδαμαντοπώλην Εὐρωπαῖον, ιδιοκτήτην μεγάλου καταστήματος πολυτίμων λίθων· καὶ οὗτος, ἀφοῦ ἔξήτασεν ἐπιμελῶς τὸν δακτύλιον, εἶπεν ὅτι δχι μόνον εἶνε γνήσιος ὁ ἀδάμας ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο ἔτοιμος νὰ πληρώσῃ ἀμέσως 4500 ρουπίνια διὰ τὸν λίθον. — 'Ο νέος Γολκόνδας ἐπέστρεψεν ἀμέσως περιχαρῆς, ἔγραψε τὴν ἀπόδειξιν, ὡς ἀπήγτησεν ὁ κύριος τοῦ δακτυλίου, ἐπλήρωσεν ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων ἡμῶν τὸ τίμημα τοῦ ἀδάμαντος καὶ οὕτω ἡ ἱγορά ἐτελείωσεν. Ο νέος Γολκόνδας ἐκάθητο κατὰ τὸ πρόγευμα ὑπερήφανος μὲ τὸ πολυτιμότατον κόσμημα εἰς τὸν δακτυλόν του. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔξηλθομεν δμοῦ εἰς τὰς ὅδους τῆς πόλεως πρὸς περίπατον καὶ παρετηρούμεν τὰ μεγάλα παράθυρα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐπὶ τέλους δὲ ἐφύνσαμεν καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἀδαμαντοπώλου, ὅστις εἶχεν ἔξετάση τὸν δακτύλιον.

Ο άδαμαντοπάλης έζητασε καὶ πάλιν τὸν ἀδάμαντα, παρετήρησεν αὐτὸν ἐπιμελῶς καὶ ἐπισταρένως, τὸν ἐφώτισε, τὸν ἐσκίασε διὰ τῆς χειρός, ἔκρουσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ τῆς ρίνης καὶ αἴφνης ἀνεφώνησε:

«Κύριέ μου, σᾶς ἡπάτησαν. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ λίθος λίθος, τὸν ὅποιον ροῦ ἐδείξατε χθὲς — ἐκεῖνος ἦτο γνήσιος ἀδάμας, ἐνῷ αὐτὸς εἶνε κίβδηλος.»

Καὶ πράγματι ὁ λίθος ἦτο κίβδηλος. — Κύριος οἶδε μὲ ποῖον τέχνασμα ὁ δακτύλιος εἶχεν ἀλλαχθῆ ὑπὸ τοῦ

ἀγύρτου ἐκείνου — ἀν καὶ οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν παρετήρησε τὸ παραμικρὸν κατὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅμως οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀπατεών ἐκεῖνος ἀντὶ τοῦ γνησίου ἀδάμαντος ἔδωκε τὸν κίβδηλον, τὴν δὲ ἀλλαγὴν ταύτην ἐξετέλεσε μετὰ μεγάλης ἐπιδεξιότητος καὶ ἦν στιγμὴν ἐγράφετο ἡ ἀπόδειξις. Ο φίλος μας λοιπὸν ἐπλήρωσε 4000 ρουπίνια δι' ἕνα δακτύλιον, τοῦ ὅποιου ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ λίθος δὲν ἦτο γνήσιος καὶ ὠρολόγει τοῦτο ἐγγράφως.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΒΑΝ ΤΟΥΤΡΓΕΝΙΕΦ.

(Συνέχεια.)

17.

«Θὰ πειμένω ἔως τὰς δέκα τὸν κύριον ἄξιωματικὸν» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν, «Ἄν ἔως τὰς δέκα δὲν ἔλθῃ, τότε ἂς ζητήσῃ νὰ μ' εὕρῃ!»

Ἄλλα οἱ Γερμανοὶ σηκόνονται πρῶτοι: τὸ ὀρολόγιον δὲν εἶχε σημάνη εἰσέτι τὰς ἑννέα, ὅτε ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔνοδος εἰσέτριψεν ἀνήγγειλε τῷ Σανίν, ὅτι ὁ κύριος ἀνδυπολοχαγὸς φόνος Ρίχτερ ἐπιμυρεῖ νὰ ὅμιλην μετ' αὐτοῦ. Ο Σανίν ἐφόρεσε ταχέως τὸ ἔνδυμά του καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ εἰσαγάγῃ τὸν κύριον ἀνδυπολοχαγόν. «Ολῶς παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ Σανίν, δὲ κύριος φόνος Ρίχτερ ἥτο νεαρότατος, καὶ ἐφείνετο σχεδόν παῖς. Προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀγένειον πρόσωπόν του σοβαράν ἔκφρασιν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατεύρθουν: δὲν ἥτο κανὸν εἰς θέσιν νὰ κρύψῃ τὴν ἀμηχανίαν του, ὅτε δὲ ἐκάθισε, τὸ ζήρος του εἰσῆλθεν οὖτα πως μεταξὺ τῶν ποδῶν του, ὥστε δὲ νέος ὀλίγον ἐλειψε νὰ πέσῃ. Τραυλίζων καὶ βαταρίζων ἀνήγγειλε τῷ Σανίν ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ, τὴν δοίσιαν ώριμες ἀδηλωτατα, ὅτι ἔρχεται κατ' ἐντολὴν τοῦ φίλου του, τοῦ βαρώνου φόνος Δένχωφ. ὅτι ἡ ἐντολὴ του συνίσταται εἰς τοῦτο, νὰ παρακινήσῃ τὸν κύριον φόνος Σανίν, ὅπως ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὰς προσβλητικὰς λέξεις τὰς ὅποιας μετεχειρίσθη τὴν παρελθόσαν ἡμέραν, καὶ νὰ εἴτῃ ὅτι, ἐν ἡ περιπτώσει ὁ κύριος φόνος Σανίν ἀποποιηθῇ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ὁ βαρώνος φόνος Δένχωφ ὁ ἀπατήσῃ ικανοποίησον.

Ο Σανίν ἀπήντησε πρὸς ταῦτα, ὅτι δὲν ἔχει καθ' ὅλου σκοπὸν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ ὅτι εἶνε πρόδυνμός νὰ δώσῃ ικανοποίησιν.

Μετὰ τοῦτο ὁ κύριος φόνος Ρίχτερ, ψελλίζων εἰσέτι, ἤρωτησε τὸν Σανίν, κατὰ ποῖον χρόνον, εἰς ποῖον μέρος καὶ μετὰ τίνος ἐμελλον νὰ γείνωσιν εἰς ἀποτομήνεις συμφωνίας. Ο Σανίν παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο ὥρας, λέγων ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ δὲ προσπαθήσῃ νὰ εὕρῃ ἔνα μάρτυρα. («Καὶ ποῦ, εἰτὸ διάβολο, νὰ εὕρω ἔνα μάρτυρα; ἐλέγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανίν.»)

Ο κύριος φόνος Ρίχτερ ἐστηκάθη καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν Σανίν . . . . Ἄλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ κατεύρθιον τῆς θύρας, ἐστημάτησεν, ως νὰ ἥσθάνετο τύψεις συνειδότος, καὶ μεταστραφεὶς πρὸς τὸν Σανίν εἶπε, μετά τινων δισταγμῶν, ὅτι ὁ φίλος του, ὁ βαρώνος φόνος Δένχωφ, συναισθανόμενος ὅτι μέχρι τινὸς βαθμοῦ ἥτο αἰτιος τῆς δυσαρέστου χθεσινῆς σκηνῆς, θὰ ἥρκειτο ίως με ἐλαφράν τινα δικαιολόγησον — «des exghises léchères».

Πρὸς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Σανίν ὅτι, — ἐπειδὴ δὲν εἰζένειρε νὰ ἐπταισεν εἰς τίποτε, δὲν ἔχει καρμιανὸν δρεξιν νὰ κάμη δικαιολόγησε, οὔτε ἐλαφρές οὔτε βαρείες.

«Τότε,» ἀπήντησεν ὁ κύριος φόνος Ρίχτερ, ἔτι μᾶλλον ἐρυθριῶν, «τότε λοιπὸν δὲν θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνταλλαγῆς ὀλίγων φιλικῶν πυροβολήσεων — «des gousps de bis-dolet à l'amiable!»

«Δὲν σᾶς ἔννοω καθόλου,» εἶπεν ὁ Σανίν· «δὲν πιστεῶ δὰ νὰ λέγετε, ὅτι πρέπει νὰ πυροβολήσωμεν εἰς τὸν ἄερα· «δῶ, δχι, δὲν ἔννοω αὐτὸν ἀπήντησε πυρελίζων δὲ ἀνδυπολοχαγός, δοτις ἡδη περιηλθεν εἰς ἐντελῇ ἀμηχανίαν καὶ σύγχυσιν, «ἄλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἥτο δυνατόν, ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις μεταξὺ μορφωμένων ἀνδρώπων . . . . θὰ δύμλωσ περὶ τοῦτο μετὰ τοῦ μάρτυρός σας» εἶτε διακόπτων αἴφνης τὴν ὄμιλίαν του, καὶ ἀπῆλθεν.

Άμα μᾶς εἶδεν αὐτὸν ἐξελθόντα ὁ Σανίν ἐκάθισεν εἰς μίαν καθέκλαν καὶ προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ πατέματος.

«Τι πράγματα εἰν' αὐτά; . . . Ποιαν αἰρνηδίαν τροπήν λαρ-βάνει ὁ βίος μου! Παρελθόν καὶ μέλλον — τὰ πάντα καλύπτονται αἴφνης ὑπὸ σκότους καὶ ἀφανίζονται — καὶ μόνον ἐν πρᾶγμα μοὶ μένει εἰσέτι φανερόν, ὅτι δρείλω ἐν Φραγκφούρτῃ νὰ μονομάχήσω — μὲ ποῖον καὶ διατί;»

Αἰφνις ἐνεδυμήθη γηραιάν τινά θείαν του τρελλήν, ἵτες συνείδησε νὰ περπατή ἀκαταπάντως μὲ βίματα τοῦ χοροῦ καὶ νὰ τραγουδῇ τὰς ἐξης παραδόξους λέξεις:

«Μικρέ μου ὑπόλοχαγέ! Μικρέ μου καραγκιόζη! Άγγελουδάκι μου μικρό! «Ελα, περιστεράκι μόν, καὶ χόρεψε μαζῆ μου!»

Αἰφνις ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ ἤρχισεν μωσάντως νὰ τραγουδῇ: «Μικρέ μου ὑπόλοχαγέ! «Ελα, περιστεράκι μου καὶ χόρεψε μαζῆ μου!»

Άλλα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν» ἐφωνάζει δυνατά καὶ ἀνάπτηδήσας ἀπὸ τοῦ καθίσματος εἶδεν αἴφνης τὸν Πανταλεόνεν ἰστάμενόν ἐνώπιόν του καὶ κρατοῦντα ἐν τῇ χειρὶ μικράν τινά ἐπιστολήν.

«Ἐκτιπησα πολλές φορὲς τῇ θύρᾳ, ἀλλὰ δὲν ἔκούντε. Ἐνδυμάζεις ὅτι δὲν είσθε τστὸ σπίτι,» εἶπεν δὲ γέρων καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν. «Ἄπο τὴν δεσποινίδα Τέξμαν.»

Μηχανικῶς ἔλαβεν ὁ Σανίν τὸ γράμμα, τὸ ἀπεσφράγισε καὶ τὸ ἀνέγνωσε. «Η Τέξμαν τῷ ἔγραφεν ὅτι εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν ἔνεκα τῶν γνωστῶν ἐκείνων συμβάντων, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὅμιλην μετ' αὐτοῦ ἀμέσως.

«Η δεσποσύνη εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν» εἶπεν δὲ τονταλεόνε, δοτις προφανῶς εἶχε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς. «Μοῦ εἰπε νὰ ἔλθω νὰ ιδῶ τι κάμνετε, καὶ νὰ σᾶς πάρω μαζῆ μου.»

Ο Σανίν παρετήρησε τὸν γηραιόν Ιταλὸν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἔγινεν σκεπτικός. Αἰφνις τῷ ἐπῆλθε μία παραδόξος ιδέα. Κατὰ τὴν πρωτηνή στιγμὴν τῷ ἐφάνη ἡ ιδέα αὐτῇ παραδοξοτάτη, ἀδύνατος . . .

«Ἐν τοῦτοις, διατί δχι;» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν, «Κύριε Πανταλεόνε» εἶπε κατόπιν πρὸς τὸν γέροντα.

«Ο γέρων ἐτρόμαξε, ἔκρυψε τὸν πώγωνά του βαθέως εἰς τὸ περιλαμπόν καὶ ἤτενισε τὸν Σανίν.

«Ξέρετε Ισως» ἐξηγούντος εἶπεν ὁ Σανίν «τι συνέβη χθές;»

«Ο Πανταλεόνε ἐδάγκασε τὰ χειλή του καὶ ἔσεισε τὴν ἀκτενίστον κόρμην του.

«Ναι, εἰξέρω» ἀπήντησε.

(Ο Αιρίδης, μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, διηγήθη τὰ πάντα εἰς τὸν γέροντα.)

«Α! τὸ εἰξέρωτε! Τότε λοιπὸν ἀκούσατε. Πρὸ δύλιον ἥτο ἐδὼν εἰς ἀξιωματικός. «Εκεῖνος ὁ ἀναιδῆς . . . . μὲ προκαλεῖ εἰς μονομάχιαν. «Ἐγώ ἐδέχθην τὴν πρόκλησιν του. Άλλα δὲν ἔχω μάρτυρα . . . . Θέλετε νὰ γίνετε σεῖς μάρτυρες μους!»

«Ο Πανταλεόνε ἐκινήθη σπασμαδικῶς καὶ είτα ὑψώσε τὰς δόρυς του τόσον πολὺ, ὡστε ἐκρύφθησαν ἐντελῶς ὑπὸ τὰς δέσμιας τῶν τριχῶν, αἴτιες ἐκρέμαντο ἀνά τὸ μέτωπόν του.